

Панијум — број осамнаест

Три пута 250

Jeff Pippenger

2026-02-25

Сада ћемо се позабавити неким од импликација дванаестог стиха једанаесте главе Данила, а потом у историју стихова једанаест до петнаест, која се испунила у бици код Панијума 200. године пре Христа, увести три линије од „250“ година. Линија од „250“ година која је започела 457. године пре Христа завршава се 207. године пре Христа, усред раздобља које почиње битком код Рафије и завршава се битком код Панијума. „250“ година у Нероновој линији завршава се тростепеном историјом Константина, представљеном годинама 313, 321. и 330. „250“ година Сједињених Држава завршава се 4. јула 2026. године.

Неронова линија представља историју времена испитивања иконе звери, најпре у Сједињеним Америчким Државама, а затим у свету. Линија из 457. године пре Христа поставља Трампа, у војном погледу, на средишњу тачку између две битке. Период који се протеже од 1776. године такође означава средишњу тачку за Трампово коначно председништво. Да бисмо ове линије поставили на њихово право место, најпре ћемо се позабавити дванаестим стихом и пропашћу Русије и Путина. Потом трима линијама од „250“ година, а затим линијом Хасмонејске династије. Када те линије буду постављене, доведимо Петра у поравнање са Панијумом. Када те линије буду постављене, требало би да будемо у стању да препознамо како поруку од 18. јула 2020. треба исправити и објавити, и да је она порука књиге пророка Јоила.

Краљ Озија Јудин и Птоlemeј, краљ Египта

Историја која је испунила једанаести стих у бици код Рафије подудара се са историјом цара Озије. Када је Исаија очишћен и оснажен да објављује поруку позног дажда, његов позив дошао је оне године када је Озија умро.

Године кад умре цар Озија видех Господа где седи на престолу, високом и узвишеном, и скутови његове хаљине испуњаваху храм. Исаија 6:1.

Узијину смрт претходила је побуна коју је испољио, а која је била упоредна и усклађена са побуном Птоlemeја непосредно после победе у бици код Рафије. Узија и Птоlemeј су симболи јужнога цара коме се срце узвисило, који се буне настојећи да сједине своју државну власт са црквеном влашћу. Када је Узија покушао да сједини цркву и државу, губа на његовом челу представљала је праслику жига звери.

И трећи анђео пође за њима, говорећи силним гласом: Ако ко обожава звер и лик њезин, и прима жиг на чело своје или на руку своју, и он ће пити од вина гнева Божјег, које је непомешано изливено у чашу јарости Његове; и биће мучен огњем и сумпором пред светим анђелима и пред Јагњетом. И дим мучења њихова узлазиће у векове векова; и

неће имати починка ни дању ни ноћу они који се клањају звери и лику њезину, и ко год прими жиг имена њезина. Откривење 14:9–11.

Озија, дакле, представља постепену смрт од времена свога бунтовничког покушаја да сједини цркву и државу. Потом представља привремену савладу са својим сином током једанаест година. Озија је живео једанаест година после своје побуне. Почетак његове побуне симболизује недељни закон, где су црква и држава сједињене и где се намеће жиг звери. Једанаест година касније умро је, представљајући крај своје владавине као цара јужног царства Јуде, које је било славна земља, што су Сједињене Америчке Државе.

У пророчком односу према Птолемеју, Озија представља Јуду, славну земљу и отпали протестантизам, док Птолемеј представља Египат, који је сила аждаје, чија је религија спиритизам. Када се та два цара посматрају као паралелне линије, Озија престаје да буде илустрација славне земље и заједно постају симбол двеју нација. Египат и Јуда су симболи религија спиритизма и отпалог протестантизма. Они су симбол државе и цркве. Државничка политика и црквена политика које представљају, када су сједињене као један симбол, садрже две нације, као што су били Међани и Персијанци, као што су били француски Египат и Содом, као што су републикански и протестантски рогови Сједињених Држава, као што су била северно и јужно царство Израела и Јуде, као и пагански Рим и папски Рим. Као симбол двају царстава, они су пророчки повезани храмом у Јерусалиму, где су и Озија и Птолемеј настојали да принесу жртву у храму у Јерусалиму. Две нације које се обе буне против истог светилишта.

Важно је приметити да је побуна оба цара била у односу на храм у Јерусалиму, који је симбол храма у коме је Данило видео Христа у десетој глави. Историје оба ова цара подударају се у Украјинском рату, и тиме започињу своје сведочанство 2014. године. Обојица су била уздигнута војним победама, представљеним битком код Рафије у једанаестом стиху. Рафија означава погранично подручје шестог царства библијског пророштва и троструки савез недељног закона. Она је такође граница прелаза војничке цркве у победоносну цркву.

После 2014. године, најбогатији цар објавио је своју намеру да се кандидује за председништво 2015. године. Године 2020, најбогатији цар, који представља републикански рог, примио је своју смртоносну рану, која ће касније бити исцељена. Године 2022, украјински рат је ескалирао. Трамп се затим вратио у испуњењу тринаестог стиха, на изборима 2024. године. У јулу 2023. године, огласио се глас у пустињи. Дана 31. децембра 2023. године, протестантски рог је васкрснут, као и републикански рог на изборима 2024. године, када се Трамп вратио, а затим је 2025. године тест темеља окончан доласком теста храма.

1989.

Истине које су биле отпечаћене 1989. године биле су двоструке. Пророчке паралеле реформских покрета и последњих шест стихова једанаесте главе Данила били су отпечаћени у исто време. Постоје извесна пророчка правила која су била примењена да би се утврдила

почетна порука четрдесетог стиха. Неке од тих истих истина сада су кључ за скривену историју тог истог стиха у коме су били откривени ти пророчки драгуљи. Даћу вам један пример.

Године 1989. у адвентизму није постојало јединствено разумевање о томе шта представља последњих шест стихова Данила. Тај недостатак јединства био је двострук. Није постојао сагласан став о значењу тих стихова. Они који су исповедали да имају разумевање тих стихова износили су људске идеје помешане са теологијом отпалог протестантизма и католицизма, наследство првенаштва које су примили од својих предака из побуне 1863. године, када су испунили улогу непослушног пророка у Јеровамовој темељној побуни. Те појединачне представе о томе шта ти стихови значе биле су, у најбољем случају, приватна тумачења. Њихове представе о тим стиховима биле су или противречне основној пророчној примени, а често и саме супротне претпоставци о тим стиховима коју су они сами истицали.

Оно што смо видели у тим стиховима било је доследно разумевање свих шест стихова. Управо доследност поруке коју смо уочили охрабрила ме је да изнесем своје разумевање, чак и када сам знао да читав адвентизам одбацује оно што сам разумео. Оно што смо разумели у вези с тим стиховима први пут је објављено 1996. године, а ту изложено разумевање само је постајало све снажније како је током тридесет година време одмицало!

Ако размотрите саму прву референцу у часопису *The Time of the End*, наћи ћете *Testimonies*, volume 9, page 11. Пет година пре 9/11, часопис почиње са 9/11. Једно од оних разумевања које ме је охрабрило било је схватање да су у „време свршетка“ у четрдесетом стиху цареви севера и југа били духовне, а не дословне силе. У то време сам већ знао да је Сестра Вајт рекла да су књиге Данила и Откривења иста књига, и да исту линију пророштва која се налази у Данилу Јован преузима у Откривењу. Утврдио сам да у Откривењу једанаест, које се испунило у историји повезаној са временом свршетка 1798. године, коментар Сестре Вајт на то поглавље јасно учи да је Француска била духовни Египат, а она је била подједнако јасна да је у Откривењу седамнаест блудница на звери била духовни Вавилон.

Идентификација те две силе код сестре Вајт налази се у Великој борби, и ти коментари повезују сведочанство Јована и Данила. Дефиниција цара јужнога у једанаестој глави Данила јесте да је то сила која влада Египтом, а цар северни је сила која влада Вавилоном. Оно што никада нисам могао препустити било каквом заблуделом теологу, нити заблуделом самопостављеном вођи неке самостално издржаване службе, јесте чињеница да су Библија и Дух пророштва деловали упоредо да утврде једну истину, доводећи Данила и Откривење заједно да би доказали ту поенту.

Разумети Птолемеја и Озију као симболе битке код Рафије и последица које настају пошто им се срца уздигну, значи бити управљан чињеницом да Птолемеј представља силу аждаје која побеђује заступничку силу Рима, само да би потом била поражена од заступничке силе која је поразила Птолемеја у десетом стиху и 1989. године. Историјска разликовања су сврсисходна и важна.

Озија прима жиг звери када покушава да уједини цркву и државу; Озија је славна земља, а славна земља била је главни аргумент на почетку поруке 1989. године. Да ли је славна земља Сједињене Америчке Државе, или је то Црква адвентиста седмог дана? Они који су тада заступали погрешну мисао да је славна земља Адвентистичка црква, заједно са свима који то још увек чине, тврдили би да је славна света гора из четрдесет петог стиха очигледно Божја црква, те им је то значило да су гора и земља исти симбол. Уобичајено људско расуђивање, претпостављам.

Озија је славна земља, а Птоломеј је Египат. Озија, као славна земља, има два рога протестантизма и републиканизма. Политичко испољавање Птоломеја јесте комунизам и његови разноврсни облици, а религиозно испољавање Птоломеја јесте спиритизам и његови разноврсни облици. Обележје змајевске силе јесте то да је она конфедерација, али лажни пророк, који је славна земља, јесте један народ са два рога.

Данило 11:40 утврдио је да су Сједињене Америчке Државе биле посредничка сила папства када је Совјетски Савез био одуван 1989. године. Ова истина сагласна је с улогом дворог звери из земље из Откривења 13, јер су те две књиге исте.

И видех другу звер како излази из земље; и имаше два рога као у јагњета, и говораше као аждаха. И чињаше сву власт прве звери пред њом, и учини да се земља и они који живе на њој поклоне првој звери, чија смртна рана беше исцељена. Откривење 13:11, 12.

Откривење тринаест идентификује Сједињене Државе као заступничку силу папства, јер звер из земље „чињаше сву власт“ звери из мора која дође „пред њим“. У другом стиху аждаја паганског Рима дала је папству његову силу, престо и велику власт. Реч преведена као „сила“ значи сила, али у дванаестом стиху то је друга реч која је преведена као „власт“, са значењем „делегирана власт“.

Сједињене Државе су посредничка сила папства, које је било предображено паганским Римом, који је папству пружио своју војну и економску подршку, као што је изложено у другом стиху. Чинећи то, пагански Рим је предображавао Сједињене Државе, које ће такође дати своја „кола, лађе и коњанике“ да обаве прљави посао папске власти.

Када су се три битке из десетог, једанаестог и петнаестог стиха испуниле у историји, Антиох Велики је био присутан у свакој бици. Ова чињеница показује да је сила представљена у те три битке посредничка сила звери, јер је увек у питању Антиох, а Антиох је 1989. године био посредничка сила Сједињених Држава.

Три битке које воде ка закону о недељи из шеснаестог стиха носе потпис Алфе и Омеге, а такође и структуру истине. У првој и трећој битки то су Сједињене Државе, што препознаје алфу и омегу у првој и последњој битки. Три битке које воде ка закону о недељи из шеснаестог стиха такође носе потпис истине. Посредничка сила нацистичке Украјине јесте битка у средини која представља побуну средњег оријентира у оквиру јеврејске речи истина. Те три битке представљају период од 1989. до закона о недељи, што значи да оне представљају „скривену историју“ четрдесетог стиха.

Једанаести стих једанаесте главе Откривења означава 2023. годину као тренутак у којем оба рога бивају васкрснута. Једанаести стих једанаесте главе Данила означава управо исти период историје. Унутрашња пророчка линија и спољашња пророчка линија усклађују се 2023. године. Унутрашња линија је „ствар“ коју је Данило разумео, а спољашња линија је „виђење“ које је разумео.

Проба храма коју Данило илуструје започела је двадесет другог дана, а двадесет и две године након 11. септембра, што је тачка у којој је Исаија ушао у храм, доводи вас до 2023. године. Исаија поистовећује смрт Озије, након што је једанаест година живео с губом, са 11. септембром. Дело подизања храма састоји се најпре у полагању темеља, а потом у подизању храма и постављању угаоног камена, што затим води ка трећем лакмус-тесту, представљеном Празником труба у линији Левитске двадесет треће главе. Унутрашње дело вечног јеванђеља извршава се током историје спољашње линије. У једанаестом стиху Путин је типолошки представљен Птоlemeјем, а цар Озија пружа друго сведочанство за приказ цара југа који се уздиже кроз војни успех, а који потом покушава да се увуче у област религије.

И цар јужни разгневиће се, и изићи ће и заратиће с њим, с царем северним; и он ће подићи велико мноштво; али ће мноштво бити предано у његову руку. И кад уклони мноштво, срце ће му се узвисити; и обориће много десетина хиљада; али се тиме неће оснажити. Данило 11:11, 12.

Урија Смит се бави историјом Птоlemeја Филопатора и његовим покушајем да принесе жртве у јерусалимском храму.

„Птоlemeју је недостајала разборитост да своју победу добро искористи. Да је искористио свој успех, вероватно би постао господар целог царства Антиоховог; али, задовољивши се тиме да упути само неколико опомена и неколико претњи, склопио је мир да би могао да се преда несметаном и необузданом удољовању својим зверским страстима. Тако је, пошто је победио своје непријатеље, био побеђен својим пороцима и, заборављајући велико име које је могао стећи, проводио своје време у гозбама и разврату.“

„Његово срце се узвисило због његовог успеха, али он тиме ни издалека није био ојачан; јер је неславна употреба коју је од њега начинио навела његове сопствене поданике да се побуне против њега. Али уздизање његовог срца још се нарочитије испољило у његовим поступцима према Јеврејима. Дошавши у Јерусалим, он је тамо приносио жртве и веома је жудео да уђе у светињу над светињама храма, противно закону и вери тога места; али, иако с великом муком задржан, напустио је то место пламтећи од гнева против целог народа Јевреја, и одмах отпочео против њих страшно и немилосрдно гоњење. У Александрији, где су Јевреји боравили још од дана Александра и уживали повластице најповлашћенијих грађана, у овом гоњењу побијено је четрдесет хиљада, према Јевсевију, шездесет хиљада, према Јерониму. Побуна Египћана и покољ Јевреја, свакако, нису били такви да га учврсте у његовом царству, него су, напротив, били довољни да га готово потпуно упропасте.“ Урија Смит, Данило и Откривење, 254.

Војна победа Птолемеја Филадельфа код Рафије 217. године пре Христа није ојачала Птолемеја, него је учинила да се „узвиси срце његово“. Победа у украјинском рату неће ојачати Путина, него ће „узвисити срце његово“, као што је и војни успех навео цара Озију да узвиси своје срце.

И Озија припреми за сву војску штитове, и копља, и шлемове, и оклопе, и лукове, и праћке за бацање камења. И начини у Јерусалиму справе, које измислише вешти људи, да буду на кулама и на бедемима, да њима бацају стреле и велико камење. И име се његово рашири надалеко; јер беше чудесно потпомогнут, докле не ојача. Али кад ојача, срце му се узвиси на његову пропаст; јер сагреши Господу Богу својему, и уђе у храм Господњи да кади на кадионом олтару. 2 Дневника 26:14–16.

Два јужна цара, чија су се срца узвисила због војних победа, покушала су да уђу у исти храм и принесу принос, што је било допуштено само свештенику. У оба случаја, свештеници су се успротивили покушајима охолих царева да то учине. Један цар је потом покренуо одмазду против Јевреја, а други је био погођен губом у чело.

И за њим уђе Азарија свештеник, и с њим осамдесет свештеника Господњих, храбрих људи. И они се успротивише цару Озији и рекоше му: Није твоје, Озија, да кадиш Господу, него свештеника, синова Аронових, који су посвећени да каде. Изиђи из светиње, јер си преступио; и то ти неће бити на част од Господа Бога. Тада се Озија разгневи, а у руци му беше кадионица да кади; и док се гневио на свештенике, губа му изби на челу пред свештеницима у дому Господњем, код кадионог олтара. И Азарија, првосвештеник, и сви свештеници погледаше га, и гле, беше губав на челу; и истераше га оданде; а и сам пожури да изађе, јер га Господ беше ударио. И цар Озија беше губав до дана своје смрти, и живљаше у издвојеној кући, јер беше губав; пошто беше одлучен од дома Господњег. А Јотам, син његов, беше над царским домом, и судио је народу земаљском. А остала дела Озијина, прва и последња, написа Исаија пророк, син Амосов. 2. Дневника 26:17–22.

Године 2014, европски глобалисти и Обаин режим покренули су обојену револуцију против народа Украјине. Године 2022. Русија је започела инвазију која ће на крају довести до победе Путина и Русије; представљених Птолемејем и Озијом, царевима југа. Дванаести стих каже да ће, након Путинове победе, „срце његово се узнети; и обориће многе десетине хиљада: али се неће оснажити тиме.“ Историја затим бележи постепену пропаст његовог царства.

Постепено пропадање довело је до његове смрти, и до времена када Антиох Велики узвраћа за свој губитак код Рафије, Антиох више није био у сукобу са Птолемејем Филадельфом; тада се Антиох суочавао са малим дететом које је у то време владало Египтом. Дете је симбол последњег нараштаја, тако да је, на једном нивоу, дете-цар којег Антиох поражава код Панија последњи нараштај царства југа. На практичном нивоу, дете-цар представља слабост у односу на Антихову снагу.

„Мир склопљен између Птолемеја Филадельфа и Антиоха трајао је четрнаест година. У међувремену је Птолемеј умро од неузддржања и разврата, а наследио га је његов син,

Птоlemeј Епифан, дете од четири или пет година. Антиох је, у исто време, пошто је угушио побуну у своме царству и источне области покорио и утврдио у послушности, био слободан за сваки подухват када је млади Епифан ступио на египатски престо; и сматрајући да је то сувише добра прилика за проширење своје власти да би је пропустио, подигао је огромну војску „већу од пређашње“ (јер је у свом источном походу био сакупио многе снаге и стекао велико богатство), и кренуо на Египат, очекујући лаку победу над малолетним царем. Како је у томе успео, ускоро ћемо видети; јер овде нове заплете улазе у послове ових царстава, и нови учесници уводе се на позорницу историје.“ Uriah Smith, Daniel i Otkrivenje, 255.

Цар Југа

Изложити завршне кораке Русије значи изложити завршне кораке пророчког цара југа. Пророчка одлика духовног цара југа, који је ступио у пророчку историју у време краја, 1798. године, јесте начин на који долази своме крају. То је такође пророчка одлика цара севера и лажног пророка. Свака од те три силе које воде свет ка Армагедону има завршетак који је нарочито одређен у Божјој Речи. Шта год да се догоди Путину и Русији, биће претходно типолошки приказано у ранијим линијама цара југа.

Примери пропасти духовног цара југа били су предобличени пропашћу првог духовног цара југа, који је била атеистичка Француска у време Револуције. Пропаст јужног царства обухвата пропаст јужног цара. Наполеонова пропаст одговара пропасти Француске и подудара се са пропашћу следећег царства југа, а то је била Русија. Русија, као савремени цар југа, започела је револуцијом, као што је и Француска, као цар југа, започела револуцијом.

Револуција је обележје аждаје, која је симбол јужних царева. Аждаја, примарни симбол цара југа, јесте Сатана, и док он на крају миленијума покушава револуцију, огањ силази с неба и прождира га. Његова побуна на небу у почетку била је алфа његове побуне на завршетку миленијума.

Године 1798. Француска је, у пророчком смислу, заузела престо као духовни цар југа током Француске револуције. Та револуција прошла је кроз народе Европе и на крају доспела до Руске револуције, коју је исте године убрзо потом следила Бољшевичка револуција.

Руска револуција из 1917. године састојала се од два главна корака: Фебруарске револуције (која је збацила царистичку монархију, окончала аутократију и успоставила привремену владу усред раздобља двовлашћа са Совјетима) и Октобарске револуције (такође назване Бољшевичка револуција, у којој су бољшевици под Лењиновим вођством преузели власт државним ударом, што је довело до успостављања совјетске власти и отворило пут ка социјализму/комунизму).

У историјским анализама и револуционарној теорији (нарочито из марксистичких перспектива као што су оне Троцког, Луксембург и других који повлаче паралеле), Француска револуција (1789–1799) често се сматра оним што типолошки представља или

пружа образац за ток руских збивања. Два корака Француске револуције који су типолошки представљали ове руске фазе јесу:

- Почетна умерена/уставна фаза (приближно 1789–1792), која одговара Фебруарској револуцији. Ова француска фаза започела је заузимањем Бастиље, сазивањем Државних сталежа/Народне скупштине, укидањем феудалних привилегија, Декларацијом о правима човека и успостављањем уставне монархије под Жирондинцима и умереним реформаторима. Она је збацила апсолутну монархију, али је задржала елементе буржоаске/либералне власти и двојних/оспараваних структура моћи (нпр. између Скупштине и још увек опстајуће монархије). Слично томе, Фебруар 1917. окончао је царизам, али је довео до буржоаске привремене владе и двовлашћа са Совјетима.
- Радикална/јакобинска фаза (приближно 1792–1794, укључујући успостављање Прве републике, погубљење Луја XVI и Владавину терора под Робеспјером и јакобинцима/Комитетом јавног спаса) подудара се са Октобарском (бољшевичком) револуцијом. Јакобинци су радикалним дејством преузели власт од умеренијих жирондинаца, прогласили републику, сузбили контрареволуцију и усмерили револуцију ка дубљем друштвеном преображају и одбрани од унутрашњих/спољашњих претњи. То одражава начин на који су бољшевици збацили Привремену владу, учврстили власт пролетаријата/диктатуру пролетаријата и унапредили револуционарни социјализам.

Ове паралеле наглашавају како револуције често следе одређени образац: почетни широки устанак против старог режима (предвођен умереним/буржоаским снагама), а затим екстремније преузимање власти од стране радикала ради „спасавања“ и продубљивања револуције усред кризе. И сами бољшевици су се свесно ослањали на француски пример, посматрајући свој октобарски устанак као сродан јакобинском преврату — нужном да би се спречила контрареволуција и остварио потенцијал револуције.

Ова типологија се појављује у делима као што је Троцкијева Историја руске револуције (која изричито упоређује фазу двовлашћа у Русији са сличном динамиком у Француској) и у списима Розе Луксембург о руским догађајима, где она запажа да први период Руске револуције (март–октобар) следи образац Француске (и Енглеске) револуције, при чему бољшевичко преузимање власти одговара успону јакобинаца.

Исус увек крај приказује посредством почетка, а пропаст Наполеона као првог духовног цара југа следила је путоказе са почетка револуције и тиме представљала пропаст Совјетског Савеза.

Наполеонов прогресивни (корак-по-корак) пад тесно је усаглашен са постепеним опадањем Совјетског Савеза и његовим сломом 1991. године, у истом типолошком оквиру у коме су две фазе Француске револуције предзнаменовале фебруарску и октобарску етапу Руске револуције 1917. године. Та паралела се протеже и на пострадалику фазу консолидације (бонапартизам) и њено неизбежно расплитање. То произлази како из општих историјских образаца, тако и из марксистичких анализа (нарочито Троцког у делу Изневерена

револуција и сродним списима), које Наполеона третирају као архетип бонапартизма: режима снажног човека који настаје после радикалног врхунца револуције, одржава равнотежу између класа, чува кључне структурне тековине револуције (док истовремено потискује њен демократски замах), изграђује лично/војно-бирокупатско царство, пренапреже се, а потом трпи фазни слом који води ка делимичној обнови старог поретка.

Наполеонов бонапартистички успон упоредан је са стаљинистичком консолидацијом

После јакобинске радикалне фазе и Термидоријанске реакције (1794), нестабилни Директоријум (1795–1799), Наполеоновим државним ударом 18. бримера (1799) успоставља се Конзулат, а потом и Царство (1804). Он кодикује и шири буржоаска револуционарна достигнућа (Наполеонов законик, укидање феудалних привилегија, снажна централизована држава), али их подређује ауторитарној власти, војној слави и новој елити.

Након бољшевичке/октобарске радикалне фазе и раних совјетских експеримената, наступа бирократска дегенерација (нарочито од средине 1920-их). Стаљинова консолидација поразила је Леу опозицију, наметнула „социјализам у једној земљи“ и створила полицијско/војно-бирократску диктатуру. Планска привреда и национализована својина (кључне тековине Октобра) очуване су, али су претворене у оруђа привилеговане касте, при чему је интернационализам напуштен.

У оба случаја, револуционарна енергија бива „замрзнута“ и преусмерена у државну власт и експанзију под једном личношћу или апаратом (Троцки је стаљинистички режим изричито назвао обликом „совјетског бонапартизма“, ближим Наполеоновом Царству него Конзулату).

Постепени слом

Ово је суштинско усклађивање — опадање није један изненадан догађај, већ узастопан низ урушавања покренут пренапрезањем, унутрашњим противречностима, војним мочварама, губитком контроле над периферијом, неуспелим реформама и коначним распадом/обновом.

Наполеоновска страна (1812. до 1815.)

- 1812: Погубна инвазија на Русију — Велика армија (600.000 људи) десеткована логистичким тешкоћама, зимом и отпором. Катастрофална прекретница; огроман губитак угледа и људства.
- 1813: Против њега се образује коалиција; пораз код Лајпцига („Битка народа“) — губитак немачких савезника и територија; царство почиње да се смањује.
- 1814: Савезници врше инвазију на саму Француску; Париз пада; Наполеон абдицира и бива прогнан на Елбу.
- 1815: кратак повратак (Сто дана), коначни пораз код Ватерлоа; трајно изгнанство на Свету Јелену; Бурбонска монархија обновљена (реакционарно укидање револуционарних тековина, мада не потпуно — неке правне/административне

промене су опстале).

Совјетска страна (1970-их до 1991)

- Касне 1970-е–1980-е: економска стагнација („застој“ под Брежњевом), хроничне nestašice, технолошко заостајање и погубна трка у наоружању са САД/НАТО-ом — системско преоптерећење поčinje да изнутра подрива привреду.
- 1979–1989: рат у Авганистану — совјетски „Вијетнам“; жива блатњава замка исцрпљује ресурсе, морал и међународни углед (запазити ироничну паралелу: Наполеон је уништен у Русији; СССР је искрварио на суровом, жилаво отпорном ратишту).
- 1985–1989: Горбачовљеве реформе перестројке/гласности (покушај „спасавања“ система, слично неким позним наполеонским прилагођавањима) уместо тога разоткривају и убрзавају противречности; сателити Источног блока дижу побуну и ослобађају се (Берлински зид пада 9. новембра 1989, режими се руше широм 1989–1990) — губитак „спољашњег царства“, управо као Наполеонов губитак савезничких држава.
- 1990–1991: Унутрашње националистичке кризе, републике проглашавају суверенитет; августовски пуч тврдолинијаша 1991. доживљава спектакуларан неуспех; Горбачов подноси оставку 25. децембра 1991; СССР се распада на 15 држава. Следи капиталистичка рестаурација (шок-терапија из Јељцинове ере, олигарси, приватизација) — аналогно Бурбонској рестаурацији: предреволюционарни класни елементи (или њихови еквиваленти) враћају се, укидајући потпуне револуционарне својинске односе, уз задржавање неких управних облика.

У оба случаја, „царство“ (француски Континентални систем насупротив совјетском Источном блоку / утицају СЕВ-а) распада се споља-ка унутра, унутрашње пропадање се убрзава, завршна криза разоткрива испразност, а старе друштвене снаге поново се утврђују (монархија/капитализам). Бонапартизам се показује као неодржив — „пирамида уравнотежена на свом врху“, како је то Троцки рекао — јер почива на потискивању демократске основе револуције, док брани (али изобличава) њену економску основу усред непријатељских спољашњих притисака. Совјетски слом, посматрано у дугој перспективи, није био „изненадан“, него врхунац постепеног унутрашњег труљења, као што ни Наполеоново царство није ишчезло преко ноћи, него се трошило кроз узастопне поразе све до рестаурације.

Почетак и крај Француске и Совјетског Савеза подударају се са сведочанством цара Озије и Птолемеја. Птоlemeј IV Филопатор односи одлучујућу победу у бици код Рафије (217. пре Хр.) над царем севера (Антиохом III), али „неће се оснажити тиме“ — склапа мир уместо да искористи предност, враћа се раскоши и самоуздизању, а затим (према запису сачуваном у 3. Макавејцима 1–2) Птоlemeј после свога тријумфа посећује Јерусалим. Узнесеног срца, покушава да уђе у Светињу над светињама и сам принесе жртву — чин присвајања и пркоса против истинитог Бога. Бива божански поражен (узетошћу), понижен, и окреће се прогонству Божјег народа. Његова владавина потом постаје владавина постепеног опадања:

моралне покварености, унутрашњих побуна и губитка снаге све до његове смрти. То је потпуно огледало цара Озије (2. Дневника 26:16–21), коме се срце узнело после војног успеха, који је потом ушао у храм да кади тамјан (присвајајући службу свештеника) и био погођен губом на челу, што је био јаван, видљив суд. Од тада је Озија живео у издвојености, одсечен од дома Господњег, до смрти — споро, дуготрајно умирање, а не тренутно уништење.

Обојица су јужни цареви чија се гордост испољава у упаду у храм у Јерусалиму, након чега следи постепен, подривајући завршетак уместо непосредног слома. То је типолошки образац за сваког потоњег „цара југа“.

1798: Француска постаје духовни цар југа

У „време краја“ (1798), атеистичка Француска (сила која је управо испољила духовне особине Египта — отворено порицање Бога, као у Откривењу 11:8) насрће на цара севера (папство) заробљавањем папе. Наполеон је војно отеловљење тог насртаја. Француска носи круну југа 1798. године, јер узвисује исти атеистички дух који је отеловљавао древни Египат.

Али као што Птоломеј није могао „у потпуности да искористи своју победу“, тако ни радикална фаза Француске револуције није могла да одржи нити у потпуности изведе своја достигнућа. Круна југа прелази даље како философија атеизма сазрева и проналази нови државни глас.

Прогресивни симболи вођства: од Наполеона до Лењина до Стаљина

Ова три нису насумична; она су прогресивни завршеци — сваки представља даљу етапу у путању цара јужнога ка сопственом спором распадању. Наполеон — први велики симбол после 1798. године. Победоносан у Египту (дословном југу), он прелази меру (руска кампања 1812. била је катастрофа), започиње низ губитака на ободима свога царства корак по корак (1813–1814), трпи коначни пораз (Ватерло, 1815) и двапут бива прогнан. Наполеон представља прогресивну, фазну пропаст — управо налик Птолемеју и Озији.

Лењин је присвојио круну у Октобарској револуцији 1917. године. Бољшевички „налет“ наставља рат против старог поретка (укључујући и религијску власт). Али радикална фаза не може да се стабилизује; и само Лењиново здравље рано попушта, а систем почиње да се бирократизује.

Стаљин, учврститељ (совјетски бонапартизам), „замрзава“ револуцију у војно-бирократско царство, чува њене суштинске тековине (национализована привреда — антифеудална паралела Наполеоновом законику), али окреће силу ка унутра (чистке) и ка споља (експанзија). Ипак, срце се уздиже у атеизму; систем не може истински „искористити своју победу до краја“. Пренапрезање (Авганистан као паралела Наполеоновој Русији), стагнација, неуспеле реформе (перестројка је била последњи очајнички покушај), губитак сателита (1989–90 = губитак „савезника“) и коначно распадање (1991).

Слом Совјетског Савеза није био изненадан — био је постепен, управо као што се Наполеоново царство корак по корак крунило и као што су Птолемејева и Озијина владавина увенуле након свога тренутка храмске гордости. „Духовни“ цар југа (атеизам у облику државне власти) примио је своју сопствену продужену осуду: издубљен изнутра, неспособан да одржи лаж, збрисан у противпокрету цара севера (поновни успон папства у насталом вакууму).

Француска револуција (два корака) представља тип руске револуције (фебруарске и октобарске/бољшевичке). Наполеоновски бонапартизам и постепени пад представљају тип стаљинистичке консолидације и постепеног пропадања Совјетског Савеза. Све то јесте савремено испуњење линије цара југа из Данила 11, од Птолемејевог неуспеха код Рафије и охолости према храму, преко Озијиног истоветног греха и спорог краја, до Француске 1798. године и њеног атеистичког наследника (епоха Лењина–Стаљина) који се није могао оснажити својим победама.

Лењин, радикални оснивач или преотимач власти (паралелно са јакобинско/бољшевичким успоном; фаза „потискивања“ после 1917, сродна је Наполеоновом раном Конзулату после Бримера). Стаљин је био бонапартистички учвршћивач (градитељ совјетске империје, чистке, победа у Другом светском рату, врхунац Хладног рата; срце му се узвисило у атеизму, али није био у стању да дугорочно у потпуности „утврди“ победу — почиње пренапрезање).

Хрушчов је био постврхуначки вођа „отопљавања“ (1953–1964): осуђује Стаљина (Тајни говор 1956), разоткрива извесну корупцију, покушава ограничене реформе, али не успева да разреши системске противречности. Ово је паралелно са „термидоријанском“ или ранооппадајућом фазом — попуштањем терора док основна атеистичка структура остаје, али углед опада (нпр. понижење у Кубанској ракетној кризи 1962. одражава мање наполеоновске неуспехе пре великих).

Горбачов је био очајнички реформатор (1985–1991), са перестројком (преструктурирањем) и гласношћу (отвореношћу) као последњим покушајима да се „спасе“ систем, али су оне убрзале слом — губитак Источног блока (Берлински зид 1989), унутрашње побуне. Ово је најјаснији показатељ „прогресивног окончања“: слично Наполеоновим позним покушајима прилагођавања пре инвазије 1814. године, или Птолемејевом/Озијиним продуженом опадању после храмовне гордости. Горбачовљев конкордат/сусрет из 1989. са папом Јованом Павлом II (царем севера) симболизује духовни пораз — атеизам јужног цара уступа место папском поновном уздицању.

Јељцин је био завршна фигура распада (од 1991. надаље), која је довела до отпора августовском пучу 1991, постаје председник Русије, надгледа распад СССР-а (децембар 1991), шок-терапијску приватизацију и капиталистичку рестаурацију. Он отеловљује хаотични крај и делимичну „рестаурацију“ предреволюционарних елемената (олигархијски капитализам, као повратак Бурбона после Наполеона). Дворац јужног цара бива одуван, испуњавајући освајање вихором са севера из Данила 11:40 (Папство преко савеза са САД).

Типологија наглашава задржани, поступни суд, а не тренутни пад, као што је победа Птолемеја IV код Рафије довела до гордости, упада у храм, божанског удара и спорог пропадања; Озијино издвајање у губи до смрти; Наполеонов постојећи губици (Русија, Лајпциг, Париз, Елба, Ватерло). Совјетска линија препознаје врхунац снаге под Стаљином, прогресивно изнутра шупљење током Хрушчовљевог отопљења, које разоткрива пукотине у систему. Затим стагнација у доба Брежњева, а потом Горбачовљеве реформе, постају убрзивачи; Јелцинова епоха довршава замах (СССР се распада, државни облик атеизма престаје). „Срце се узнесе“ показује се дуж читаве линије (атеистички пркос), али нико „не искоришћава победу до краја“.

Крај јужних царева је постепен; Сатанина пропаст отпочела је на крсту, и он ће најзад бити послат у изгнанство на 1.000 година, а потом умире.

И видех анђела где силази с неба, који имаше кључ од бездана и велики ланац у руци својој. И ухвати аждаху, стару змију, која је ђаво и сатана, и свеза је на хиљаду година, и баци је у бездан, и затвори је, и запечати над њом, да више не вара народе, док се не наврши хиљаду година; а после тога треба да буде одрешена на мало времена.

И видех престоле, и седоше на њих, и суд им би дат; и видех душе оних који беху посечени за сведочанство Исусово и за реч Божију, и који се не поклонили звери ни лику њеном, нити примише жиг њен на челима својим или на рукама својим; и оживеше и цароваше с Христом хиљаду година. А остали мртваци не оживеше док се не наврши хиљаду година.

Ово је прво васкрсење. Блажен је и свет онај који има удела у првом васкрсењу; над таквима друга смрт нема власти, него ће бити свештеници Бога и Христа и цароваће с Њим хиљаду година.

И кад се наврши хиљаду година, Сатана ће бити пуштен из тамнице своје, и изићи ће да превари народе који су на четири краја земље, Гога и Магога, да их скупи на бој; њихов је број као песак морски. И изиђоше на ширину земље, и опколише логор светих и љубљени град; и огањ сиђе од Бога с неба и прождре их. И ђаво који их је варао би бачен у језеро огњено и сумпорно, где су звер и лажни пророк, и биће мучени дан и ноћ у векове векова. Откривење 20:1–10.

Наставићемо наша разматрања о јужном цару у једанаестој глави Данила, стихови једанаести до петнаести, у наредном чланку.

Часопис Time of the End објављен је 1996. године и представља пророчанство из књиге пророка Данила које је било отпечаћено 1989. године. Недавно је часопис прочитао ChatGPT и затражено је да оцени улогу Украјине у историји четрдесетог стиха, како је представљена у часопису. Следи преглед часописа који се већ тридесет година налази у јавном запису. Први одломак из списка Елен Вајт у часопису јесте Testimonies, volume 9, 11.

Преглед: Украјина у пророчком оквиру

У оквиру пророчког приказа у часопису о Данилу 11:40–45, Украјина се разматра у вези са распадом Совјетског Савеза и борбом између папства (цара северног) и атеистичког комунизма (цара јужног). Украјина је представљена као кључно верско и геополитичко бојиште током завршних фаза посредничких ратова, нарочито у односу на Украјинску католичку цркву и њену легализацију након деценија потискивања под совјетском влашћу.

Часопис представља Украјину као део ширег пророчког испуњења стиха Daniel 11:40, описујући збацивање цара југа посредством савеза Ватикана и Сједињених Држава. Украјина је приказана као доказ слабљења совјетског атеизма и поновног уздицања католичког утицаја у Источној Европи.

Украјина у рату између цара Севера и Југа

Часопис учи да је цар југа атеизам, који је најпре био отеловљен у Француској (1798), а касније у Совјетској Русији. Цар севера је папство, а Данило 11:40 описује духовни рат који почиње 1798. године и достиже врхунац у распаду Совјетског Савеза 1989. године. Украјина се у том контексту појављује као део совјетског блока који је однет у испуњењу Данила 11:40. Публикација представља распад Совјетског Савеза као први корак у исцељењу смртоносне ране папства (Откривење 13).

Потискивање Украјинске католичке цркве (цитирани извори)

Часопис садржи световну документацију о католичком прогону под совјетском влашћу.

Из часописа Time, 4. децембар 1989:

„После Другог светског рата, жесток али углавном мање крвав прогон проширио се на Украјину и нови совјетски блок, погађајући милионе римокатолика и протестаната, као и православних.“

Украјина се препознаје као значајно подручје на коме је католицизам био потиснут под комунизмом.

Легализација Украјинске Католичке Цркве

Једно од главних тежишта расправе о Украјини јесте легализација Украјинске католичке цркве, која је дуго била забрањена.

Из часописа Life, децембар 1989:

„Недавно су у Чехословачкој именована три нова католичка бискупа. А овог месеца Горбачов се састаје с папом Јованом Павлом II током посете Италији — првог непосредног сусрета између вођа Кремља и Ватикана. Ти разговори могу довести до легализације дуго забрањене Украјинске католичке цркве у СССР-у.“

Из U.S. News & World Report, 11. децембар 1989:

„Оживљавање верске слободе очекује се да обухвати и укидање званичне забране Украјинске католичке цркве, која броји пет милиона чланова и која је опстала у илегалитету још од 1946. године, када је Стаљин наредио да буде припојена Руској православној цркви. Обезбеђивање законитог признања за Украјинску цркву било је један од главних циљева папе.“

Часопис ово представља као доказ слабљења атеистичке контроле, као обнову католичке моћи. То се означава као непосредан исход дипломатског притиска Ватикана, а као прекретница у испуњењу стиха Данило 11:40 износи се Украјина као видљив пример поновног стицања утицаја папства на некадашњој комунистичкој територији.

Украјина као доказ напредовања папства

Слом комунизма не само као политичка промена, већ као духовни пораз атеизма, геополитичко напредовање папства и почетак повратка папства светској превласти. Украјина постаје студија случаја у разграђивању совјетског верског потискивања и стратешка победа Рима у Источној Европи. Она представља видљив прелаз од наметнутог атеизма ка обновљеном католичком ауторитету, а легализација Украјинске католичке цркве третира се као пророчка потврда да је цар севера односио цара југа „као вихор“.

Украјина и шири пророчки след догађаја

1. 1798 — Papstvo zadobija smrtonosnu ranu.
2. 1917 – Атеизам се пресељава у Русију (бољшевичка револуција).
3. 1989 – Совјетски Савез се распада.
4. Украјина – Католичка црква легализована.
5. Папство поново задобија геополитички утицај.
6. Сједињене Државе на крају долазе под папски утицај (Данило 11:41).
7. Цео свет следи (Данило 11:42–43).

Украјина се уклапа у фазе 3–4 као део прелаза између совјетског атеизма и обновљеног папског утицаја.

Извори наведени у расправи о Украјини

- Џеф Пипенгер (примарни теолошки оквир)

Дух пророштва

- Велика борба
- Одабране поруке
- Сведочанства за Цркву

Секуларна штампа

- Тајм магазин

- Часопис „Life“
- Ју-Ес Њуз енд Ворлд Рипорт

Украјина се помиње у вези са:

- Послератно католичко прогонство након Другог светског рата
- Подземни опстанак Украјинске Католичке Цркве
- Горбачовљева–ватиканска дипломатија
- Законско обновљење католичке хијерархије

Сажетак улоге Украјине у билтену

Украјина је била упориште потиснутог католицизма под совјетским атеизмом. Легализација Украјинске католичке цркве наговестила је слабљење цара југа. Утицај Ватикана у Украјини показао је поновни успон папства, а верски заокрет Украјине послужио је као опипљив доказ да се испуњава Данило 11:40. Догађаји у вези са Украјином чинили су део првог корака у зацељењу смртоносне ране папства. Стога се Украјина не представља као изолован политички догађај, већ као пророчки показатељ у оквиру завршних покрета Данила 11.